

Arrest

nr. 145 138 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 september 2014.

1.3. Op 18 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 november 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 24 april 1993 in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa in Libanon. U bent van Palestijnse origine, bent als vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. U heeft zeven (zowel volle als half-) broers en zussen. Uw vader scheidde en hertrouwde en woont momenteel in Sidon (Saida). Uw moeder woont eveneens in Sidon samen met uw zus F.(...). Uw broer S.(...) woont in Canada en uw zus R.(...) woont in de VS. Uw halfbroers M.(...), An.(...) en Ah.(...) wonen bij uw vader in Sidon.

In 2010 leerde u een jongeman A.(...) a.(...)-H.(...) kennen. Jullie geraakten bevriend, gingen vaak samen uit en soms reisden jullie samen naar verschillende plaatsen in Libanon. Op 26 april 2011 werd A.(...) echter op de luchthaven gearresteerd toen hij van Cyprus terugkwam. Hij werd verdacht van samenwerking met de Israëliëse inlichtingendienst. Aangezien u met A.(...) bevriend was vroegen de Libanese veiligheidsdiensten aan L.(...), de leider van de gewapende tak van Fatah in het kamp, om u aan hen uit te leveren zodat u kon worden ondervraagd. Aangezien u en L.(...) verwant zijn waarschuwde hij u echter om Libanon te verlaten. Dit zei hij aan uw moeder in een telefoongesprek. Enkele dagen later ging u naar zijn huis en spraken jullie over de zaak.

Op 10 mei 2011 verliet u Libanon op legale wijze via de grensovergang van Shtura. In Syrië gooide u uw paspoort weg. Vervolgens reisde u zonder papieren naar Turkije, waarna u naar België trok in een vrachtwagen.

Na uw vertrek contacteerden de Libanese veiligheidsdiensten uw moeder twee keer over u in juni 2011. Na uw vertrek werden verscheidene mensen rondom u en rondom A.(...) ondervraagd over de zaak. Ook in 2011 verhuisde uw moeder uit het kamp naar Sidon. Mensen in het kamp begonnen over de zaak te praten en dat zou problemen kunnen geven.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u uw UNRWA-registratiekaart voor en uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, dd. 08/09/2014, p. 2-3, 8). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. De uiteindelijke grond van uw vlucht uit Libanon, zoals u die tijdens uw gehoor beschreef, is de verdenking door de Libanese veiligheidsdiensten van assistentie bij spionage voor Israël, en uw vrees dat u niet op correcte wijze door diezelfde veiligheidsdiensten zal behandeld worden (zie CGVS, p. 12, 17, 20). Deze verdenking kon u echter niet aannemelijk maken en dat in hoofdzaak om de volgende twee redenen.

Ten eerste is het weinig waarschijnlijk dat de Libanese veiligheidsdiensten redenen zouden gevonden hebben om u ernstig te verdenken van samenwerking met een spion voor Israël (zie CGVS, p. 19). U kan zelf namelijk amper een link tussen uzelf en deze spionagezaak noemen. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat men u verdacht omdat u vaak met A.(...) omging en zijn vriend was (zie CGVS, p. 13-14, 16), maar hieraan voegde u toe dat ze iedereen met wie A.(...) had gebeld eveneens konden ondervragen (zie CGVS, p. 16), hetgeen uiteraard uw link met deze spionagezaak sterk relativeert.

Verder gevraagd naar of jullie tijdens jullie omgang iets zouden kunnen hebben gedaan dat in de ogen van de autoriteiten verdacht zou kunnen zijn, antwoordt u van niet (zie CGVS, p. 20). Hieraan dient te worden toegevoegd dat ook L.(...) blijkbaar geen reden zag om te geloven dat u bij spionage was betrokken. Uit zijn gedrag bleek immers nooit dat hij u als schuldig beschouwde (zie CGVS, p. 14, 15). In acht genomen dat u noch L.(...) een verband konden vinden tussen u en de spionageactiviteiten van A.(...), is het weinig aannemelijk dat de Libanese veiligheidsdiensten u wel ernstig zouden verdenken.

Ter verduidelijking dient gezegd dat u dusdanig weinig over deze spionagekwesitie kon vertellen (zie CGVS, p. 13, 16, 20) dat het CGVS moeilijk de geloofwaardigheid daarvan kan beoordelen. In zoverre A.(...) werkelijk spioneerde, is het uiteraard aannemelijk dat men u daarover zou willen ondervragen aangezien jullie volgens uw verklaringen vaak met elkaar omgingen. Een werkelijke verdenking met potentieel ernstige gevolgen is echter nog een onwaarschijnlijke stap verder. Hieraan moet worden toegevoegd dat u vermeldde dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd (zie CGVS, p. 12, 13, 17). Vervolgens verduidelijkte u echter dat dit gebeurde omdat men u wilde ondervragen (zie CGVS, p. 17).

Een element dat verder de geloofwaardigheid van de verdenking door de Libanese veiligheidsdiensten ondergraaft is het feit dat u ongehinderd de grens met Syrië kon oversteken via de officiële grenspost, waaruit blijkt dat u niet geseind was (zie CGVS, p. 10, 11, 16). Indien men u slechts enkele vragen wilde stellen is het denkbaar dat men u niet verbood het land te verlaten. Indien men u echter in verband bracht met een spionagezaak is dat een stuk minder aannemelijk.

Verder relativeerde u doorheen uw gehoor in zekere zin de ernst van uw situatie. Uit uw verklaringen bleek immers dat zowat iedereen die met A.(...) contact had kans liep om ondervraagd te worden (zie CGVS, p. 16), wat uiteraard niet wilt zeggen dat die mensen daarom ook effectief van iets verdacht worden. Daartegenover stelde u dat een Palestijn uit Ayn al-Hilwa voor een klein misdrijf riskeert levenslang te worden opgesloten (zie CGVS, p. 17). Anderzijds had u weet van een reeks mensen die in het kader van dit spionageonderzoek werden ondervraagd en dan gewoon vrijgelaten (zie CGVS, p. 18, 19), waardoor zich uiteraard de vraag opdringt waarom het in uw geval anders zou zijn. Hierop antwoordde u dat die andere mensen een minder hechte band hadden met A.(...) en dat zij niet van iets werden beschuldigd (zie CGVS, p. 19). Bij dat laatste dient verwezen te worden naar de argumentatie hierboven waaruit blijkt dat de verdenking tegen u weinig geloofwaardig overkomt. Wat die band betreft is het aannemelijk dat de veiligheidsdiensten u met enige aandacht zouden bekijken, maar er lijkt geen reden te zijn om u dan verder te vervolgen in afwezigheid van een werkelijke betrokkenheid bij de spionage van A.(...). Bovendien is een storend element hier dat u geen weet hebt van hoe de veiligheidsdiensten omgingen met de familie van A.(...) (zie CGVS, p. 16). Die mensen bevonden zich in een vergelijkbare situatie als uzelf: zij hadden een hechte band met iemand die van spionage wordt verdacht. Hun wedervaren zou uiterst relevant zijn voor uw zaak, waardoor het vreemd is dat u hier niet meer over zou weten. Uw gebrekkige opvolging van de hele zaak wordt verder besproken.

Uit bovenstaande argumentering blijkt dat het bestaan van een verdenking van spionage tegen u bezwaarlijk kan overtuigen. Naast het onaannemelijke karakter van deze verdenking op zich, ondergraven ten tweede ook uw gedragingen de geloofwaardigheid van uw relaas. Vooral opvallend hier is het feit dat u het aandurfde om via de officiële grensovergang Libanon te verlaten (zie CGVS, p. 10, 11, 16). Indien u werkelijk vreesde voor ernstige gevolgen als u aan de Libanese veiligheidsdiensten zou worden overhandigd, zou men toch verwachten dat u elk contact met de Libanese overheid zou vermijden en u zich naar Syrië zou laten smokkelen.

Aansluitend is het vreemd dat u nergens doorheen de door u beschreven gebeurtenissen de hulp van L.(...) vroeg (zie CGVS, p. 15, 19). Er bestond uiteraard geen garantie dat L.(...) u uit de problemen zou kunnen helpen, maar het lijkt toch het proberen waard wanneer het alternatief was uw leven en uw familie achter te laten. L.(...) is immers een belangrijk figuur binnen het kamp (zie artikel toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) en bovendien heeft hij communicatiekanalen met de Libanese veiligheidsdiensten (zie CGVS, p. 12, 13, 19). U verklaarde L.(...)'s tussenkomst niet gevraagd te hebben omdat hij iedereen zou moeten helpen als hij u hielp, en omdat dit probleem maar op een manier kon worden opgelost, namelijk door u uit te leveren (zie CGVS, p. 15). Blijft echter het punt dat u het niet vroeg en dat dit dus veronderstellingen zijn (zie CGVS, p. 15). Bovendien is uw stelling dat hij u niet kon helpen omdat hij dan iedereen moest helpen niet dienstig. U bent immers niet zomaar iemand, maar een verwant en L.(...) had al aangetoond enige moeite voor u te willen doen wanneer hij u waarschuwde te vertrekken (zie CGVS, p. 9, 12, 19).

Verder springt in het oog dat u uw zaak amper opvolgt. Zo gaat u er van uit dat er ook een rechtszaak tegen u loopt (zie CGVS, p. 17), want weten doet u dat niet. Gelijklopend veronderstelt u dat de familieleden van A.(...) ondervraagd werden (zie CGVS, p. 16). Het belang van deze informatie werd hierboven aangetoond. Nochtans is dit informatie die u zou moeten weten. U krijgt immers nieuws van uw moeder en zij heeft informatie van haar broer die een winkel heeft in de wijk van A.(...) en zo het een

en ander opvangt en bovendien de familie van A.(...) kent (zie CGVS, p. 12, 18). U verklaarde dat de zittingen van de zaak tegen A.(...) niet openbaar waren (zie CGVS, p. 20), maar zelfs wanneer het wel mogelijk is gaat uw moeder blijkbaar niet (zie CGVS, p. 20). U verklaarde dit eerst door te zeggen, dat er geen reden is dat u de zaak nauwlettend opvolgt (zie CGVS, p. 20), wat uw geloofwaardigheid allerminst kan herstellen, wel integendeel, en vervolgens door te zeggen dat de aanwezigheid van uw moeder in die zittingen een bewijs tegen u zou vormen (zie CGVS, p. 20). Men mag toch veronderstellen dat het Libanese gerecht beseft dat een moeder interesse kan hebben in een zaak waar haar zoon bij betrokken is, ook wanneer hij niet schuldig is.

Ten slotte dient nog kort de verhuis van uw moeder en zus naar Sidon besproken te worden aangezien u die kadert binnen uw relaas (zie CGVS, p. 7, 20). U verklaarde dat zij moesten vertrekken vanwege veel problemen met de organisatie Usbat al-Ansar (zie CGVS, p. 20). Hiernaar gevraagd zei u dat ze niets speciaals deden, maar dat mensen over de zaak begonnen te praten (zie CGVS, p. 20). U leek de ernst van uw relaas sterk te willen overdrijven. Deze overdrijving, samen met het hierboven ongeloofwaardig bevonden relaas, maken dat het niet kan overtuigen dat uw familie Ayn al-Hilwa verliet omwille van uw problemen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Zij ondersteunen immers uw identiteit, niet uw relaas.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Vooreerst dient hier aangestipt te worden dat een terugkeer naar het kamp Ayn al-Hilwa niet noodzakelijk aan de orde is, gezien uw moeder en uw zus F.(...) in Sidon een appartement bezitten met twee slaapkamers (zie CGVS, p. 6, 7). Aan uw problemen met de Libanese overheid werd, zoals hierboven gesteld, geen geloof gehecht, zodat in die zin niets u ervan weerhoudt om bij uw moeder en zus in te trekken. Uit uw verklaringen blijkt dat zij zich konden onderhouden: uw moeder trekt een pensioen omwille van haar werk als lerares op een UNRWA-school (zie CGVS, p. 6), F.(...) werkt en zij verhuren een winkel en een appartement in Sidon (zie CGVS, p. 6, 7). In Libanon zou u dus moeten kunnen terugvallen op uw familiaal netwerk.

Naast uw moeder en zus in Sidon heeft u ook een uitgebreid netwerk van verwanten in de omgeving: uw vader leeft van een UNRWA-pensioen en woont in Sidon samen met uw halfbroers M.(...), A.(...) en A.(...) (zie CGVS, p. 6). Verder heeft u twee ooms aan vaders kant die in Ayn al-Hilwa wonen (zie CGVS, p. 7). Langs moeders kant heeft u twee tantes die in Ayn al-Hilwa wonen en een tante die naast het kamp woont (zie CGVS, p. 8).

Wat uzelf betreft toonde u tijdens uw gehoor aan over enige capaciteiten te beschikken die u moeten kunnen helpen op de Libanese arbeidsmarkt: u herstelde auto's in een garage in Ayn al-Hilwa (zie CGVS, p. 8, 13) en via vrienden kon u jarenlang als ober werken in verscheidene restaurants in Beiroet (zie CGVS, p. 8, 12, 13). Verder spreekt u ook behoorlijk Engels (zie CGVS, p. 8, 14).

Ten slotte dient hieraan te worden toegevoegd dat u als UNRWA-vluchteling kon genieten van de diensten van UNRWA: u ging naar school tot het derde middelbaar in een UNRWA-school (zie CGVS, p. 8) en u kon gebruik maken van de medische diensten van UNRWA (zie CGVS, p. 3).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politieke moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen

ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Verzoeker citeert artikel 1D van de vluchtelingenconventie en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting.

Aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, wijst verzoeker erop dat het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 57-64 en benadrukt dat UNHCR in haar meest recente relevante nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook” in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Verzoeker hoeft dus geen gegronde vrees in de zin van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag aan te tonen. Tot slot dient het tweede lid van artikel 1D, lid 2 ook te worden toegepast indien een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan betrokkene. In dit licht meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem onterecht uitsluit van de vluchtelingenstatus.

Dat verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, valt in de eerste plaats af te leiden uit zijn vrees voor een ondervraging en daarop volgende gedwongen bekentenissen aan de Libanese autoriteiten in een spionagezaak. Zoals verzoeker aangaf wordt hij gelinkt aan een zekere A. a.-H., die verdacht wordt van spionage voor de Israëlische veiligheidsdiensten en die daarom werd gearresteerd door de Libanese autoriteiten. Dat er een link bestaat tussen verzoeker en A. a.-H. en dat deze laatste omwille van verdenking tot spionage werd gearresteerd en daarom tot op heden in de gevangenis vertoeft, wordt door verwerende partij niet in twijfel getrokken. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van hem vereist dat hij aannemelijk maakt dat hij wordt verdacht van deelname aan de spionage, terwijl hij echter niet claimt dat hij zelf verdacht wordt van spionage, maar vreest dat hij zal worden ondervraagd en door deze ondervraging op onmenselijke wijze zal behandeld worden. Verzoeker beweert niet dat de Libanese autoriteiten hem werkelijk verdenken van spionage. Verzoeker is van mening dat ze hem willen ondervragen en is bang dat hij bij deze ondervraging onder druk zou worden gezet en zou overgaan tot gedwongen bekentenissen. Na deze gedwongen bekentenissen, riskeert hij in de gevangenis terecht te komen en te worden mishandeld. Verzoeker vreest de ondervragingen en de daaraan gekoppelde mogelijke gevolgen, niets meer of niets minder. Dat verzoeker geen sterke link aantoonde tussen hem en de spionagezaak en niet veel informatie kan geven, is naar zijn mening ook niet nodig. Verzoeker werd

immers niet echt verdacht van spionage en was er ook helemaal niet schuldig aan. Wat essentieel is, is de link – ook al is hij niet zodanig sterk – tussen verzoeker en A. en het gevolg dat verzoeker daardoor ondervraagd kan worden. Dit wordt door verwerende partij niet in twijfel getrokken. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal hem verwijt dat hij niet veel informatie kan geven, maar hiermee voorbij gaat aan het feit dat hij de informatie heeft gegeven die van hem – vriend van A. maar geen beschuldigde in de zaak – verwacht kan worden en dat hij bovendien eensluidende verklaringen aflegde. Verzoeker meent dan ook dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Onder verwijzing naar het rapport *'Beyond Proof'* van UNHCR voert verzoeker aan dat *in casu* zijn relaas consistent was, dat nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, dat de informatie die hij kon geven over bepaalde punten niet altijd veel was maar wel altijd consistent en samenhangend was en dat het gegeven dat hij over sommige dingen niet veel wist te maken kan hebben met het feit dat de link tussen hem en de spionagezaak niet erg sterk was. Dat zijn vrees voor een oneerlijke en onwettige rechtsgang, gedwongen bekentenissen en onmenselijke behandeling in de gevangenis plausibel is, wordt bevestigd door objectieve bronnen, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit het rapport "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon" van Danish Immigration Service van oktober 2014 en uit het *2013 Country Reports on Human Rights Practices – Lebanon* van United States Department of State van 27 februari 2014. Waar in de bestreden beslissing nog wordt aangehaald dat het niet plausibel is dat hij nog op officiële wijze de grens met Syrië zou zijn overgestoken, werpt verzoeker op dat hij de band die hij met de spionagezaak had nooit heeft willen voorstellen als een dergelijk nauwe band waardoor hij aan de grens geseind zou staan. Dat maakt verwerende partij er zelf van. In zijn geval is het inderdaad zo dat verzoeker schrik had voor de ondervraging en zoals verwerende partij zelf aangeeft, is het in dit geval niet onaannemelijk dat hij in dit geval het land nog op officiële wijze kon verlaten. Verwerende partij vindt het ook vreemd dat hij nergens doorheen de door hem beschreven gebeurtenissen de hulp van L. vroeg. Verzoeker brengt hier tegenin dat hij duidelijk heeft verklaard dat het op advies van L. was dat hij het land verlaten heeft. Bovendien legde hij uit dat, zelfs indien L. aan de Libanese autoriteiten zou aangeven dat verzoeker volgens hem onschuldig was, hij toch zou ondervraagd worden. Dat is nu precies zijn vrees, aldus verzoeker, die besluit dat het Commissariaat-generaal heeft niet aangetoond waarom zijn vrees, namelijk een onrechtmatige rechtsgang met gedwongen bekentenissen en slechte behandeling in de gevangenis, niet kan worden geloofd, dat hij bondige maar samenhangende verklaringen aflegde en dat objectieve bronnen zijn vrees kunnen bevestigen zodat hij voldoende aannemelijk gemaakt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Verzoeker vervolgt dat zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de tweede plaats ook valt af te leiden uit de actuele veiligheids- en humanitaire situatie in Ayn al-Hilwah, het grootste en meest gewelddadige vluchtelingenkamp van Libanon. Verzoeker wijst er in dit verband vooreerst op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing erkent dat de levensomstandigheden in Ayn al-Hilwah erbarmelijk kunnen zijn. Verzoeker citeert te dezen uit de COI Focus, *"Libanon, Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen"* van 29 januari 2014 en uit de COI Focus, *"Libanon, De actuele veiligheidssituatie in Libanon"* van 25 april 2014. Verzoeker wijst er voorts op dat zijn raadsman in een nota van 17 september 2014 al wees op de vernietigende invloed van het Syrisch conflict op de op zich al precaire humanitaire en veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah, zoals beschreven in de COI-Focus. Verzoeker laakt dat deze nota zich niet in het administratief dossier bevindt en er evenmin naar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft naar het oordeel van verzoeker bijgevolg onvoldoende rekening gehouden met alle relevante elementen in het dossier en schendt daardoor haar onderzoeksplicht. Verzoeker vervolgt dat aan deze nota nog meer recente informatie kan worden toegevoegd waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie erg volatiel is en de spanning het in kamp stijgt. Hij citeert in dit verband uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen *"Fatah member assassinated in Lebanon"* van Middle East Monitor van 9 oktober 2014 en *"Could Fatah-Hamas rift harm security in Ain Al-Hilweh?"* van The Daily Star van 13 november 2014. Uit al deze bronnen blijkt dat de levensomstandigheden in Ayn al-Hilwah, zowel op humanitair als op veiligheidsvlak, schrijnend zijn. Verzoeker wijst erop dat hij er zijn hele leven heeft gewoond en dat dus kan worden vermoed dat hij in dergelijke omstandigheden heeft moeten leven en zal moeten gaan leven bij een eventuele terugkeer naar Libanon. Hij betwist de motivering van de bestreden beslissing dat er in zijn hoofde geen redenen zijn om aan te nemen dat er *"concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan"*. Met betrekking tot het werk dat hij kon verrichten in Libanon, wijst verzoeker erop dat dit intussen zo'n 3,5 jaar geleden was. Het Commissariaat-generaal gaat ervan uit dat hij terecht zal kunnen op de Libanese arbeidsmarkt, maar verwijst hiervoor naar een toestand in het verleden. Verzoeker benadrukt dat hij vertrok uit Libanon in mei 2011 en dat de situatie in Libanon intussen behoorlijk verslechterd is, niet in het minst door de toestroom van Syrische vluchtelingen. Verwijzend

naar de COI Focus, “*Libanon, Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 29 januari 2014, waarin de invloed van het Syrisch conflict op de arbeidsmarkt in Libanon wordt beschreven, stelt verzoeker dat uit het feit dat hij in het verleden heeft gewerkt, gezien de gewijzigde situatie niet kan worden afgeleid dat dit momenteel opnieuw het geval zou zijn. Bovendien vraagt het Commissariaat-generaal zich niet af of zijn werk wel officieel was en of dit voldoende inkomsten genereerde om zich te kunnen onderhouden, aldus verzoeker, die erop wijst dat hij over het werk in de garage duidelijk aangaf dat het slechts van heel korte duur was en dat het een soort leercontract was zonder vergoeding. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal zijn werk aangrijpt als dé aanwijzing dat hij bij een terugkeer naar Libanon niet zal moeten leven in de algemeen gangbare erbarmelijke levensomstandigheden, doch hierbij niet voldoende moeite doet om een concreet beeld te schetsen van zijn individuele situatie in het kamp.

Bovenstaande omstandigheden dwongen verzoeker ertoe met zijn gezin het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bijgevolg kan UNRWA haar opdracht ten aanzien van hem niet meer te vervullen en dient verzoeker naar zijn oordeel van rechtswege te worden erkend als vluchteling onder artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de Franse Raad van State.

Voor zover UNRWA haar opdracht al wel zou hebben kunnen vervullen ten aanzien van hem, wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat paragraaf 63 van het arrest *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient begrepen te worden dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, een interim rapport van de *Economic Survey Mission* en de website van UNRWA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNRWA erin bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk stelt dat het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan voldoende is om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze belast is uit te voeren, terwijl het naar mening van verzoeker duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van de bijstand is dan ook volgens verzoeker niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het *Ei-Kott* arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt negatief geformuleerd is, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip ‘mensonwaardige situatie’ in haar redenering te smokkelen. Het begrip ‘mensonwaardige situatie’ verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens, dat de toepassing van artikel 3 EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling *ipso facto* als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen

immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. Niets wijst erop dat de grens ingebouwd in artikel 3 EVRM ook de ondergrens zou zijn voor de toepassing van artikel 1D, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Verzoeker vervolgt dat het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult, uiteraard 'maar' een plan is en geen beleid. Het beschrijft de werkelijkheid dus niet. Het plan is er gekomen net omdat de situatie in de buurlanden van Syrië volstrekt ondraaglijk is geworden. Het plan is overigens weinig accuraat in de zin dat het duidelijk is opgesteld om fondsen te werven. Het klopt dat Libanon disproportioneel veel Syrische vluchtelingen opvangt, maar de houding van Libanon ten opzichte van Syrische Palestijnse vluchtelingen is bijzonder hardvochtig en in strijd met internationaal recht. Syrische Palestijnse vluchtelingen worden sinds mei 2014 systematisch naar Syrië teruggestuurd. Verder wordt het plan wel realistischer en haalt het effectief ook de 'moeilijkheden' voor Syrische Palestijnse vluchtelingen aan en - in bedekte termen - de refolementpraktijken. Het plan stelt verder vast dat de situatie in Libanon dramatisch en onmenselijk is. Het plan is een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoeker geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het 'Midyear Review' van het 'Regional Response Plan' gepubliceerd door UNRWA. Hieruit blijkt dat er voor Libanon slechts 26% van het noodzakelijke budget kon ingewonnen worden. Dat UNRWA momenteel niet over de nodige financiële middelen beschikt om haar opdracht te vervullen blijkt volgens verzoeker ook uit haar heel recente vaststelling dat ze 47 miljoen USD te kort hebben voor Gaza. (Middle East Monitor, "UNRWA requests \$47 million for emergency aid in Gaza strip", 8 september 2014). Verzoeker vervolgt dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat het bestaan van een *Regional Response Plan* aangeeft dat UNRWA haar rol vervult niet strookt met de informatie die terug te vinden is in de COI-focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen*" van 29 januari 2014. Verzoeker citeert uitgebreid uit deze COI-focus, alsook uit een artikel van Middle East Monitor met als titel: "*Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon*" van 7 oktober 2013 en twee artikelen gepubliceerd op de website Al Monitor getiteld: "*Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon*" (september 2013) en "*Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees*" (januari 2013). Uit deze informatie blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Palestijnse vluchtelingen krijgen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand van UNRWA. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal *special hardship cases* (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van de kampen is rampzalig. Door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkrachten, is het bovendien nog moeilijker voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren. Verzoeker stelt zich de vraag hoe in deze omstandigheden kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Dat het Commissariaat-generaal zich beperkt tot het citeren van een strategisch plan om hieruit af te leiden dat UNRWA voldoende bijstand levert, kan volgens verzoeker allerm minst als een afdoend onderzoek worden beschouwd. Het Commissariaat-generaal heeft neer mening van verzoeker dan ook niet voldaan aan de haar opgelegde samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Verzoeker laat voorts gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien ook tekort schiet in de onderzoeks- en samenwerkingsplicht door ervan uit te gaan dat zijn situatie behoorlijk is en dat hij geen ernstige problemen van socio-economische of medische aard kende die ertoe geleid hebben dat hij Libanon moest verlaten. Verzoeker wijst er in dit verband vooreerst op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing erkent dat de levensomstandigheden in Ayn al-Hilwah erbarmelijk kunnen zijn. Erbarmelijke levensomstandigheden zijn levensomstandigheden die niet stroken met de opdracht van UNRWA, dat zou evident moeten zijn, aldus verzoeker, die meent dat de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing absoluut niet volstaan om te kunnen besluiten dat hij geen ernstige socio-economische problemen in Libanon kende. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal bijzonder weinig vragen te hebben gesteld om een concreet beeld te krijgen

van zijn situatie in het kamp en een aantal "positieve" punten aan te grijpen om te stellen dat zijn situatie behoorlijk was, doch hiermee voorbij te gaan aan de gekende realiteit van schrijnende levensomstandigheden in Ayn al-Hilwah. Hij verwijst naar en citeert uit de COI Focus *"Libanon: Leefomstandigheden in Libanese kampen"* van 29 januari 2014 en stelt dat hieruit blijkt dat de toegang tot adequate medische zorg twijfelachtig is, dat er extreme armoede en voedselonzekeerheid heerst in de Palestijnse vluchtelingenkampen en in het bijzonder in Ayn al-Hilwah en dat voornoemde COI Focus erg negatief is over de behuizing in de kampen, alsook de werkgelegenheid op bijzonder trieste wijze beschrijft. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing een beeld schetst van zijn situatie in Ayn al-Hilwah, doch deze schets niet overeenstemt met de werkelijkheid en met de algemene informatie die het Commissariaat-generaal ter beschikking had. Verzoeker benadrukt dat hij in werkelijkheid in Libanon niet de levensomstandigheden geniet die UNRWA hem zou moeten kunnen bieden en vervolgt dat, zelfs als zou kunnen worden gesteld dat hij in het verleden met behulp van de steun van UNRWA en zijn familie op een aanvaardbare manier kon leven, er geen enkele garantie is naar de toekomst toe. Uit zijn verklaringen kan niet worden afgeleid dat hij op dit moment nog kan rekenen op de steun van zijn familie en UNRWA. Dit aspect werd door verwerende partij onvoldoende onderzocht. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat UNRWA niet in staat is voldoende bijstand te verschaffen opdat Palestijnen in Libanon, en hij in het bijzonder, een menswaardig leven kunnen leiden. In dit geval kan volgens verzoeker gesteld worden dat UNRWA haar opdracht niet meer naar behoren kan vervullen en dat de bijstand van UNRWA "om welke reden dan ook" is opgehouden in de zin van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie.

Voorts wijst verzoeker op de onzekere mogelijkheid om terug te keren naar Libanon. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitrekt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Meer bepaald voert hij aan dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer in de praktijk te toetsen. Het administratief dossier bevat immers geen concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten, noch cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoeker. Hij citeert in dit verband uit A. Takkenberg, *"The status of Palestinian refugees in International Law"* van 1997 en uit een bijdrage van S. Akram en Goodwin-Gill in *The Palestine Yearbook of International Law* van 2000/2001 getiteld: *"Brief Amicus Curiae on the status of Palestinian refugees under international refugee law"*, *The Palestine Yearbook of International Law*. Verzoeker laat gelden dat er tot op vandaag er geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar zijn over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon en dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel staat te lezen dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument o.a. moeten voorleggen: *"La carte de séjour sur le territoire du pays où l'intéressé réside, ou bien une attestation faisant preuve de lancement de la procédure d'obtention de cette carte"*. (<http://libaneurope.be/passeport>, zie ook administratief dossier). Dat verzoeker geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen aan de Libanese ambassade, is duidelijk. Hij beschikt immers enkel over een attest van immatriculatie zolang de asielpcedure loopt. Op het moment dat hij zou moeten terugkeren naar Libanon, beschikt hij niet over een verblijfstitel. Of hij een attest kan voorleggen dat een procedure werd opgestart om een verblijfskaart te bekomen, is niet duidelijk. Het is voor verzoeker immers niet duidelijk wat met dit attest bedoeld wordt. Wanneer de voorwaarden op de website van de Libanese ambassade worden nagaan, lijkt verzoeker dus niet in aanmerking te komen voor de aanvraag van een reisdocument. Op z'n minst moet dit onderzocht worden, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat in een recent rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada vermeld wordt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada. Verzoeker stelt dat het dus mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt. In dit geval zou hij echter niet in de mogelijkheid verkeren om een reistitel aan te vragen. Tot slot haalt verzoeker aan dat een aantal bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie, met name van de e-mails en telefoongesprekken, noch op basis van welke informatie deze personen dit kunnen vaststellen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat "een erkend vluchteling" bijvoorbeeld niet als een gezaghebbende, betrouwbare noch objectieve bron kan worden beschouwd en dat de e-mails en de transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt, niet

opgenomen zijn in de COI Focus. Hierdoor kan de juistheid van de informatie niet worden nagegaan. Hetzelfde geldt ook voor de informatiebronnen afkomstig van de ambassade waarvan volgens verzoeker bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze objectief zouden zijn. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat de voorschriften opgelegd in artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet werden nageleefd. Er werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus niet op een serieuze wijze onderzocht of hij kan terugkeren, aldus verzoeker, die meent dat voor een correcte toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie nochtans moet onderzocht worden of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Hij wijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad waarin bepaald wordt dat onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar het grondgebied waar de betrokkene bijstand ontving, deel uitmaakt van het onderzoek van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (RvV nr. 108.154 van 8 augustus 2013, RvV nr. 100.713 van 10 april 2013 en RvV nr. 96.372 van 31 januari 2013), alsook naar de UNHCR "*Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" van mei 2013.

Tot slot werpt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal stelt dat hij een intern vluchtalternatief (IVA) heeft buiten het kamp, meer bepaald bij zijn moeder en zijn zus, en dat het Commissariaat-generaal op deze manier impliciet aangeeft dat zijn situatie in het kamp behoorlijk schrijnend zal zijn en dat hij er een risico op ernstige schade loopt. Onder verwijzing naar artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, de artikelen 4 en 8 van de Kwalificatierichtlijn en de richtlijnen van het UNHCR met betrekking tot de toepassing van het intern vluchtalternatief (zie stuk 20) benadrukt verzoeker dat de bewijslast met betrekking tot het openstaan van een IVA bij de asielinstanties rust. *In casu* is het Commissariaat-generaal van oordeel dat hij zich buiten het kamp kan vestigen omdat zijn moeder en zus een appartement van 2 slaapkamers hebben en zij in staat zouden zijn zichzelf te onderhouden. Het Commissariaat-generaal wijst nog op zijn familiaal netwerk en zijn capaciteiten waarmee hij op de arbeidsmarkt in Libanon aan de slag zou kunnen. Met betrekking tot zijn werkcapaciteiten, herhaalt verzoeker dat het Commissariaat-generaal verwijst naar een toestand in het verleden en dat geen rekening wordt gehouden met de gewijzigde, verslechterde toestand door de toestroom in Libanon van Syrische vluchtelingen. Dat zijn moeder en zus in staat zijn zichzelf te onderhouden en een appartement (zonder extra slaapkamer voor hem) ter beschikking hebben, is volgens verzoeker onvoldoende om te kunnen besluiten dat hij zich bij hen zou kunnen vestigen. Het zegt immers niets over zijn mogelijkheden om zichzelf te onderhouden en op een menswaardige manier te leven, aldus verzoeker, die er bovendien op wijst dat hij buiten het kamp al helemaal geen beroep meer zal kunnen doen op de diensten van UNRWA. In deze zin zou zijn situatie nóg slechter zijn als in het kamp. Verzoeker merkt ook nog op dat het voor hem buiten het kamp nog gevaarlijker zou zijn. In dat geval kunnen de Libanese autoriteiten hem immers rechtstreeks arresteren voor ondervraging en moeten ze niet via L. gaan. Het Commissariaat-generaal gaat volgens verzoeker ook voorbij aan het feit dat de systematische discriminatie en beperking van fundamentele rechten van Palestijnen in Libanon even goed geldt voor Palestijnen die buiten de kampen wonen. Hij citeert te dezen uit het rapport *Restricted existence: a study of the social dynamics and legal challenges faced by non-camp Palestinian refugees in Lebanon* van The Institute for Middle East Studies van mei 2012, waaruit blijkt dat Palestijnen, ook zij die buiten de kampen wonen, door de Libanese overheid op ernstige wijze worden beknot in hun socio-economische en politieke rechten. Werk vinden en houden is voor Palestijnen bijzonder moeilijk. Zij die werken, doen dat vaak niet in aangepaste omstandigheden en tegen een eerlijk loon. Palestijnen hebben geen recht op de Libanese nationaliteit. Eigendom kunnen ze niet in eigen naam bezitten, wordt extra belast en kan niet worden overgedragen aan hun kinderen. Daardoor bevinden zelfs Palestijnen die een woning ter beschikking hebben, zoals *in casu* zijn moeder, zich in een precare situatie wat betreft woonst. Verzoeker wijst erop dat dit discriminatoir en afstoppend beleid van de Libanese overheid ertoe leidt dat Palestijnen afhankelijk geraken van UNRWA, een organisatie die tekort schiet. Tot slot wijst verzoeker op de invloed van de Syrische oorlog, die het onder andere voor de al aanwezige Palestijnse vluchtelingen nog moeilijker maakt om werk te vinden. Deze informatie toont naar mening van verzoeker aan dat hij ook buiten het kamp een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan dagdagelijkse mensenrechtenschendingen en systematische discriminatie en om in een mensenwaardige situatie te belanden.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hij het mandaatgebied van UNRWA moest verlaten om redenen buiten zijn wil, dat hij onvoldoende bijstand van UNRWA krijgt en dat het onzeker is of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Om deze redenen en op basis van de informatie en argumenten die hij aanbrengt, niet of minstens onvoldoende onderzocht door verwerende

partij, meent verzoeker dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betoogt verzoeker dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, dit omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen. Hij wijst erop dat uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 2, 22 en 23) blijkt dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden. Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Verzoeker verwijst in dit opzicht onder meer naar de arresten *MSS tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* en hij argumenteert dat de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest Sufi en Elmi naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: CLAES, M., "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure", *T.Vreemd.* 2014, afl. 1, p. 52-67; UNHCR, "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report*, May 2013; Danish Immigration Service, "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon", oktober 2014, p. 10; United States Department of State, *2013 Country Reports on Human Rights Practices – Lebanon* van 27 februari 2014; een nota van verzoekers raadsman van 17 september 2014 aan verwerende partij; Middle East Monitor, "*Fatah member assassinated in Lebanon*" van 9 oktober 2014; The Daily Star, "*Could Fatah-Hamas rift harm security in Ain Al-Hilweh?*" van 13 november 2014; General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV) van 8 December 1949; First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East van 6 november 1949; UNRWA, Who we are, Human Development goals; BBC NEWS, "*Lebanon 'expels' Palestinian refugees fleeing Syria*" van 6 mei 2014; Middle East Monitor, "*UNRWA requests \$47 million for emergency aid in Gaza strip*" van 8 september 2014; AL MONITOR, "*Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon*"; Middle East Monitor, "*Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon*" van 7 oktober 2013; AL MONITOR, "*Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees*"; Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *Liban : information sur les exigences et la marche à suivre pour un réfugié palestinien qui désire obtenir un titre de voyage; information indiquant si une vérification des antécédents criminels du de-mandeur est effectuée (2005-février 2014)* van 19 februari 2014; European Union (ARGO project JLS/2005/ARGO/GC/03), Common EU Guidelines for Processing Country of Origin Information (COI), p.15; UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees; The Institute for Middle East Studies, D.D. BARNHARDT en J. MARCELLO, *Restricted existence: a study of the social dynamics and legal challenges faced by non-camp Palestinian refugees in Lebanon*, mei 2012; International Crisis Group, Nurturing instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps, 19/2/2009, Middle East Report n° 84, executive summary en Craig Damian Smith, "Perpetuated Liminality, On the causes, Nature, and Effects of Palestinian Separation from the International Refugee Regime, Universiteit van Amsterdam, 24 juni 2008, p. 50-51.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus "*Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen*" dd. 16 januari 2015 en rechtspraak van de Raad van State (RvS, nr. 98.282 van 16 augustus 2001; RvS nr. 101212 van 27 november 2001 en RvS nr. 90161 van 10 oktober 2000).

Op 27 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014.

Op 6 maart 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een arrest van de Raad van State van 24 februari 2015 (arrestnummer 230.301).

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen

derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 november 2014 (CG nr. 1118996), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van

zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat hij niet correct behandeld zou worden door de Libanese veiligheidsdiensten en dat hij in het bijzonder zou gedwongen worden om bekentenissen af te leggen in de spionagezaak die tegen zijn vriend A. zou zijn aangespannen.

2.12.1. De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker brengt bovendien evenmin documenten bij die zijn beweringen kunnen ondersteunen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.12.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

2.12.2.1. Zo wijst verzoeker erop dat het gegeven dat er een link bestaat tussen hem en A. a.-H. en dat deze laatste op verdenking van spionage werd gearresteerd en daarom tot op heden in de gevangenis verblijft niet in twijfel wordt getrokken door het Commissariaat-generaal. Verzoeker gaat er vooreerst aan voorbij dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat aan zijn aangehaalde problemen geen geloof kan worden gehecht, zoals omstandig wordt toegelicht. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat een deel van het relaas van verzoeker, namelijk de beschuldiging van spionage en arrestatie van A. a.-H., niet verder onderzocht kan worden omdat verzoekers verklaringen dienaangaande vaag zijn en hij geen enkel begin van bewijs heeft ingediend dat betrekking heeft op de beschuldiging en arrestatie van A. a.-H.: *“Ter verduidelijking dient gezegd dat u dusdanig weinig over deze spionagekwestie kon vertellen (...) dat het CGVS moeilijk de geloofwaardigheid daarvan kan beoordelen. In zoverre Adil werkelijk spioneerde, is het uiteraard aannemelijk dat men u daarover zou willen ondervragen aangezien jullie volgens uw verklaringen vaak met elkaar omgingen. (...)”*

2.12.2.2. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorts aanvoert dat hem niet kan verweten worden dat hij niet veel informatie kan geven omdat hij niet echt verdacht wordt van spionage en hij er ook helemaal niet schuldig aan was, kan hij niet worden gevolgd. Immers, mocht er aan de door verzoeker geschetste problematiek enig geloof kunnen worden gehecht, *quod non*, kan er naar het oordeel van de Raad redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker er alles aan zou doen om informatie te bekomen over de rechtszaak die aangespannen werd tegen zijn vriend A. a.-H., alsook dat hij zich zou bevragen over het lot van de familieleden van A. a.-H. aangezien dergelijke informatie van primordiaal belang is om zijn persoonlijke vrees correct te kunnen inschatten. De familieleden van A. a.-H. bevonden zich immers in een gelijkaardige situatie als hijzelf, zij hadden namelijk een hechte band met iemand die van spionage werd verdacht zodat hun wedervaren uiterst relevant is voor verzoekers zaak. De vaststelling dat verzoeker heeft nagelaten zich hieromtrent te informeren en dat hij zelfs niet eens met zekerheid kan zeggen of er al dan niet een rechtszaak tegen hem werd aangespannen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17) getuigt naar het oordeel van de Raad dan ook van een manifest gebrek aan interesse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen, wat afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat A. a.-H. tegenover de winkel van verzoekers oom zou hebben gewoond.

2.12.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn aandeel in de spionagezaak overdrijft en dat hij niet claimt dat hij zelf verdacht wordt van spionage, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing: *“In zoverre A.(...) werkelijk spioneerde, is het uiteraard aannemelijk dat men u daarover zou willen ondervragen aangezien jullie volgens uw verklaringen vaak met elkaar omgingen. Een werkelijke verdenking met potentieel ernstige gevolgen is echter nog een onwaarschijnlijke stap verder. Hieraan moet worden toegevoegd dat u vermeldde dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd (zie CGVS, p. 12, 13, 17). Vervolgens verduidelijkte u echter dat dit gebeurde omdat men u wilde ondervragen (zie CGVS, p. 17).”*

Het Commissariaat-generaal heeft derhalve terecht onderzocht of er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de Libanese autoriteiten een reden zouden hebben om verzoeker te verdenken van spionage en zij hem om die reden zouden willen ondervragen of arresteren.

2.12.2.4. In zoverre verzoeker meermaals benadrukt dat hij niet beweert dat de Libanese autoriteiten hem werkelijk verdenken van spionage maar dat zijn werkelijke vrees erin bestaat ondervraagd te worden en gedwongen te worden om bekentenissen af te leggen waarna hij riskeert in de gevangenis terecht te komen en te worden mishandeld, en dat het de link tussen hem en A. a.-H. is – ook al is deze link niet zodanig sterk – die hierbij essentieel is, is het de Raad niet duidelijk waarom juist hem dit lot zou te wachten staan. Verzoeker verklaarde immers dat iedereen die in contact kwam met A. a.-H. ondervraagd kon worden – wat uiteraard niet wil zeggen dat die mensen daarom ook effectief van iets verdacht worden – en gaf vervolgens uitdrukkelijk aan dat er reeds verschillende mensen in het kader van deze spionagezaak ondervraagd waren en vervolgens gewoon vrijgelaten werden (zie gehoorverslag CGVS, p. 16, 18-19). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom dit in verzoekers geval anders zou zijn. Bovendien brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs van zijn beweerde vrees voor ondervraging voor. Verzoeker had nochtans meermaals tijdens zijn gehoor aangegeven dat er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd, doch hij laat tot op heden na dit stuk voor te leggen.

2.12.2.5. Waar verzoeker aanvoert dat zijn vrees voor een oneerlijke en onwettige rechtsgang, gedwongen bekentenissen en onmenselijke behandeling in de gevangenis bevestigd wordt door objectieve bronnen, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65), alwaar verzoeker in gebreke blijft omdat hij zijn voorgehouden relaas niet aannemelijk maakt.

2.12.2.6. Aangaande het gegeven dat verzoeker op officiële wijze de grensovergang de grens met Syrië zou zijn overgestoken, gaat verzoeker er met het betoog in het verzoekschrift aan voorbij dat hij zelf uitdrukkelijk verklaard heeft dat er eind april 2011 een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd en dat zijn naam toen reeds geseind stond (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en 13). De vaststelling dat verzoeker, die beweert schrik te hebben om opgepakt te worden voor ondervraging, dan op officiële wijze zijn land van gewoonlijk verblijf verlaat ondermijnt ten zeerste de ernst van zijn voorgehouden

vrees. Dat verzoeker voorts probleemloos legaal en in het bezit van zijn eigen paspoort Libanon heeft kunnen verlaten, toont voorts aan dat hij niet in de specifiek negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten stond en ondermijnt dan ook zijn vrees gezocht te worden door de Libanese autoriteiten.

2.12.2.7. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat hij duidelijk heeft verklaard dat het op advies van L. was dat hij het land verlaten heeft en dat hij bovendien uitlegde dat, zelfs indien L. aan de Libanese autoriteiten zou aangeven dat verzoeker volgens hem onschuldig was, hij toch zou ondervraagd worden, hetgeen nu precies zijn vrees uitmaakt, komt hij niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen waarmee hij evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing opmerkt als volgt: *“Aansluitend is het vreemd dat u nergens doorheen de door u beschreven gebeurtenissen de hulp van L.(...) vroeg (zie CGVS, p. 15, 19). Er bestond uiteraard geen garantie dat L.(...) u uit de problemen zou kunnen helpen, maar het lijkt toch het proberen waard wanneer het alternatief was uw leven en uw familie achter te laten. L.(...) is immers een belangrijk figuur binnen het kamp (zie artikel toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) en bovendien heeft hij communicatiekanalen met de Libanese veiligheidsdiensten (zie CGVS, p. 12, 13, 19). U verklaarde L.(...)'s tussenkomst niet gevraagd te hebben omdat hij iedereen zou moeten helpen als hij u hielp, en omdat dit probleem maar op een manier kon worden opgelost, namelijk door u uit te leveren (zie CGVS, p. 15). Blijft echter het punt dat u het niet vroeg en dat dit dus veronderstellingen zijn (zie CGVS, p. 15). Bovendien is uw stelling dat hij u niet kon helpen omdat hij dan iedereen moest helpen niet dienstig. U bent immers niet zomaar iemand, maar een verwant en L.(...) had al aangetoond enige moeite voor u te willen doen wanneer hij u waarschuwde te vertrekken (zie CGVS, p. 9, 12, 19).”*

2.12.2.8. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motieven ongemoeid laat waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt *“Ten slotte dient nog kort de verhuis van uw moeder en zus naar Sidon besproken te worden aangezien u die kadert binnen uw relaas (zie CGVS, p. 7, 20). U verklaarde dat zij moesten vertrekken vanwege veel problemen met de organisatie Usbat al-Ansar (zie CGVS, p. 20). Hiernaar gevraagd zei u dat ze niets speciaals deden, maar dat mensen over de zaak begonnen te praten (zie CGVS, p. 20). U leek de ernst van uw relaas sterk te willen overdrijven. Deze overdrijving, samen met het hierboven ongeloofwaardig bevonden relaas, maken dat het niet kan overtuigen dat uw familie Ayn al-Hilwa verliet omwille van uw problemen.”* zodat ook dit onderdeel van de motivering onverminderd staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.12.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12.4. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat en zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNWRA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker voert aan dat uit de beschrijving van het strategisch plan niet blijkt dat UNWRA nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is te vervullen, integendeel. Hij brengt evenwel geen concrete informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de fondsen niet effectief werden vrijgemaakt en

dat het plan als dusdanig niet geïmplementeerd kon worden. Voorts is het niet omdat er slechts 26% van de gevraagde fondsen verzameld werden, zoals blijkt uit *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review, dat hieruit dient afgeleid te worden dat UNWRA haar opdracht niet meer kan vervullen. Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens aan voorbij dat deze fondsen bedoeld zijn voor de financiering van **bijkomende** maatregelen die de UNWRA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. De Raad herhaalt dat uit de *Syria Regional Crisis Response (january-december 2014) mid-year review* van UNWRA duidelijk blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. In de mate dat verzoeker, onder verwijzing naar een artikel op de website van Middle East Monitor, nog stelt dat uit de oproep van UNWRA voor bijkomende fondsen blijkt dat UNWRA niet in staat is om haar opdracht te vervullen, wijst de Raad erop dat dit artikel geen betrekking heeft op de situatie in Libanon, maar op de situatie in de Gazastrook en derhalve niet dienstig is.

In de mate verzoeker nog aanhaalt dat de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het bestaan van een *Regional Response Plan* aangeeft dat UNRWA haar rol vervult niet strookt met de informatie die terug te vinden is in de "*COI Focus: Libanon: Leefomstandigheden in Libanese kampen*" van 29 januari 2014 en hij uitvoerig uit deze informatie citeert om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat UNWRA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNWRA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Bovendien blijkt nergens uit verzoekers verklaringen dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of beroep diende te doen op *Emergency Program*. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNWRA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat verzoeker school gelopen heeft tot het derde jaar middelbaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), dat verzoeker, die behoorlijk Engels spreekt (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 14), werkzaam is geweest in een garage te Ayn al-Hilwah en via vrienden vijf jaar heeft kunnen werken als ober in verscheidene restaurants te

Beiroet (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 12-13) zodat er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat verzoeker over de nodige beroepservaring, scholing en connecties beschikt om in staat te zijn om in Libanon aan werk te geraken om zo in zijn levensonderhoud te voorzien, dat verzoeker in Libanon over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij hier bij terugkeer op kan steunen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-8), dat hij toegang had tot de medische diensten van UNWRA (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), dat verzoeker de 7000 dollar die hij voor zijn reis diende te betalen zelf ter beschikking had (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11), dat verzoekers familie in staat is om met eigen middelen in hun levensonderhoud te voorzien (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-8), dat verzoekers moeder en zus F. een appartement bezitten alsook eigenaar zijn van een winkel die zij verhuren (zie gehoorverslag CGVS p. 6-7), dat verzoeker nog steeds contact onderhoudt met zijn familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) en er bijgevolg kan aangenomen worden dat verzoeker onderdak kan krijgen bij zijn familie, dit tot wanneer hij financieel in staat is om zijn intrek te nemen in een eigen woning.

Uit het gehoorverslag blijkt aldus genoegzaam dat er niet alleen gepeild werd naar verzoekers financiële en familiale situatie vóór zijn vertrek uit Libanon, maar ook naar de huidige (financiële) situatie van zijn familie. Waar verzoeker van mening is dat er moet onderzocht worden op welke steun hij actueel kan rekenen, kan hij worden gevolgd. Uit wat voorafgaat blijkt ook duidelijk dat de beoordeling wel degelijk actueel is. Waar verzoeker echter meent dat er bovendien moet achterhaald worden op welke steun hij in de toekomst kan rekenen, gaat hij er echter aan voorbij dat het Commissariaat-generaal en ook de Raad hun oordeel steeds moeten steunen op de feitelijke en actuele situatie, zoals deze zich voordoet in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van zijn beslissing. Verzoeker beperkt zich tot het uiten van veronderstellingen en speculaties over wat er in de toekomst zou kunnen gebeuren, maar brengt geen concrete op zijn persoon betrokken feiten aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de schrijnende levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder en naar de moeilijkheden voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf. Dit klemt des te meer daar in hoofde van verzoeker een terugkeer naar het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah niet noodzakelijk aan de orde is, zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift in wezen tot het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal doch hij brengt hiermee geen afdoende argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze appreciatie. De Raad wijst er in dit verband nog op dat uit het rapport van de Danish Immigration Services getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014 blijkt dat personen woonachtig buiten de kampen over het algemeen meer bemiddeld zijn dan kampbewoners, alsook beter geïntegreerd zijn in de Libanese maatschappij, waardoor zij over meer mogelijkheden beschikken om voor zichzelf te zorgen (zie p. 9, 27 en 28). Uit dezelfde informatie blijkt dat Palestijnen over de mogelijkheid beschikken om de kampen te verlaten en dat zij die over connecties beschikken buiten het kamp op dit netwerk kunnen steunen om hun leven uit te bouwen, *i.e.* werk en onderdak te vinden. De Raad herhaalt en benadrukt dat er redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker, die over een familiaal netwerk buiten het kamp beschikt en die nog steeds contact onderhoudt met zijn familie, onderdak kan krijgen bij zijn familie, dit tot wanneer hij financieel in staat is om zijn intrek te nemen in een eigen woning.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM,

Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Waar verzoeker nog meent de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest *Sufi* en *Elmi* naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad wijst er te dezen op dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi* en *Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie in Libanon vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, *quod non in casu*. Immers, daar waar Somalië sinds 1991 niet meer beschikt over een functionerende centrale regering, is dat in Libanon wel het geval. Voorts is er heden in Libanon, dit in tegenstelling tot Somalië, geen sprake van een gewapend conflict, noch kan gesteld worden dat de Libanese overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de vluchtelingenkampen (getuige de informatie vervat in het administratief dossier en de diverse rapporten waarnaar verzoeker verwijst). Voorts is het gehele Libanese grondgebied onder de volledige controle van de Libanese overheid, noch kan gesteld worden dat de kampbewoners in Libanon geen toelating hebben om de kampen te verlaten en er aldus opgesloten leven (getuige onder andere verzoekers verklaring dat hij buiten het vluchtelingenkamp, meer bepaald in Beiroet, werkzaam is geweest en dat zijn familie buiten het kamp woonachtig is).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient verzoekers situatie dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Zoals hoger uiteengezet, blijkt uit verzoekers eigen verklaringen evenwel dat zijn individuele situatie in Libanon naar omstandigheden behoorlijk is. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat

de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat verzoeker, voor het beweerde incident waaraan geen geloof kan worden gehecht, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. In zoverre verzoeker met een citaat uit een arrest van de Franse Raad van State nog wil aanvoeren dat de UNWRA heden niet in staat om Palestijnen te beschermen, wijst de Raad erop dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad treedt verwerende partij bij waar ze in de verweernota uiteenzet dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de Vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, waar hij in gebreke blijft.

2.15. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-

geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNWRA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Dit kan evenmin blijken uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 19 februari 2014.

Verzoeker voert aan dat de bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn daar de e-mails en transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt niet zijn opgenomen in de COI Focus zodat de juistheid van de informatie niet kan worden nagegaan. Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. De COI Focus steunt onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd contact opgenomen met de afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De onderzoeksdienst van de Zweedse asielinstantie Migrationsverket werd geconsulteerd omdat deze dienst in de context van de oorlog in Syrië in april 2013 een *fact finding mission* had uitgevoerd naar Libanon. De verantwoordelijke voor de begeleiding van vrijwillige terugkeer naar Libanon van IOM Oslo werd bevraagd, omdat hij een ruime ervaring heeft met het begeleiden van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon. H. S., Professor Sociologie aan de American University (AUC) van Beiroet, werd op zijn beurt gecontacteerd omdat hij een autoriteit is met betrekking tot Palestijnse aangelegenheden in Libanon. Er werd contact opgenomen met de voorzitter van de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en campagne voert voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en die samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Zoals blijkt uit het voorgaande wordt in de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014 wel degelijk gepreciseerd waarom bepaalde personen of instellingen gecontacteerd werden. Eveneens wordt toegelicht welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De Raad stelt vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt bovendien weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze

tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, waar hij evenwel in gebreke blijft.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het Verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden* (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636), alsook in het aan de Raad op 6 maart 2015 overgemaakte arrest nr. 230.301 van de Raad van State van 24 februari 2015 waarin aangaande de toepassing van artikel 26 van hoger genoemd KB wordt gestipuleerd *"Blijkens het verslag aan de Koning bevat deze bepaling een regeling voor het geval instanties en organisaties door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden "gecontacteerd om sommige feitelijke aspecten van de asielrelaas te controleren". Het gaat dus enkel om inlichtingen die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect daarvan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen."* Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus Libanon *"Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon"* d.d. 12 september 2014, dat een algemeen rapport betreft waarin de mogelijkheden voor Palestijnen om terug te keren naar het Libanese grondgebied beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bekritiseerde COI Focus werd opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn. Immers, waar verzoeker aanvoert dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel te lezen staat dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument onder andere ofwel een verblijfsvergunning ofwel een attest waaruit blijkt dat ze de procedure voor het bekomen van een verblijfskaart gestart zijn moeten kunnen voorleggen en hij betoogt dat hij geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden vermeld op de website van de Libanese ambassade en hij derhalve niet in aanmerking komt voor de aanvraag van een reisdocument, wijst de Raad erop dat uit de als bijlage aan de verweernota gevoegde de COI Focus *"Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen"* dd. 16 januari 2015 blijkt dat met de op de website van de Libanese ambassade genoemde vereiste bedoeld wordt op een document dat bewijst dat de aanvrager van het reisdocument wel degelijk in België verblijft, zonder dat dit een verblijfskaart *sensu stricto* betreft. In dat opzicht volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure in België.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit dezelfde informatie weliswaar blijkt dat de procedure meer tijd in beslag neemt voor personen die niet langer in het bezit zijn van hun oud reisdocument, doch dat het in veel gevallen weinig geloofwaardig is dat de betrokken aanvrager niet langer in het bezit zou zijn van zijn oud reisdocument, hetgeen meteen ook de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen in dit verband ondergraaft. Verzoeker verklaarde immers dat hij op legale wijze en in het bezit van zijn

eigen paspoort naar Syrië gereisd is en dat hij dit voor zijn vertrek naar Turkije heeft weggegooid (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Dat verzoeker een dermate belangrijk document zomaar zou weggooiden komt naar het oordeel van de Raad weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat afgeleverd wordt door de Libanese autoriteiten en dat niet alleen verzoekers identiteit kan staven, maar ook iets zegt over zijn status in Libanon. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat verzoeker zijn reisdocument wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar Libanon, te verhullen.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada en waaruit blijkt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada, en hij vervolgens stelt dat mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt, beperkt verzoeker zich tot het uiten van hypothesen en vermoedens die niet van aard zijn om de informatie verstrekt door de Libanese ambassade te Brussel te ontkrachten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De actuele veiligheidssituatie*" d.d. 25 april 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviseerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.19. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS